

**Історія Тетяни Нізельник, учасниці обласного конкурсу «Жінка
Донеччини-2024» у номінації «Серце, що дарує родину».**

У невеликому місті на Донеччині живе звичайна жінка, яка доглядає за худобою та порається в городі, пече хліб, береже родинне вогнище й кожну мить чекає. Це мама-вихователька прийомної сім'ї (далі – ПС) Тетяна Вікторівна Нізельник.

Це дивовижна жінка з великим серцем, яка подарувала дітям цей прекрасний світ, навчила шанувати й берегти родинні цінності, яка знає, що таке радість і розчарування.

Зараз в ПС виховується семеро дітей від 4 до 17 років, серед них є діти з інвалідністю. Історія ПС на базі родини Нізельник розпочалася вісім років тому (у 2016 році), коли подружжя вирішили взяти на виховання трьох діток з Мар'янки. Створити ПС родина вирішила тоді, коли зрозуміла, що може дати дітям свою любов, знання і турботу. Тетяна Вікторівна каже: «Чужих дітей не буває!». На момент прийняття рішення щодо створення ПС та взяття на виховання дітям було 8, 7 та 5 років.

Окрім прийомних дітей, Тетяна має трьох біологічних дітей: Софію, Вікторію та Анну. Одну з доньок (дитина має інвалідність) подружжя усиновили у 2014 році з міста Донецька. Судове засідання вже проходило в підвалі й доньку довелося вивозити під обстрілами.

Мама-вихователька вже випустила із-під своєї опіки двох дітей, зараз вони навчаються у середніх навчальних закладах. Дівчина навіть завела свою сім'ю та стала гарною хазяйкою.

Тетяна завжди відкликається на прохання служби у справах дітей та йде на допомогу, адже всі діти рівні, не залежно від вад здоров'я, віку чи характеру. В травні 2024 року родина взяла під своє крило сімнадцятирічного Сашка, який залишився дитиною-сиротою. Хлопець з батьком евакуювалися з с. Соловійове, Очеретинської селищної громади Покровського району, де постійно тривали обстріли. Під час перебування батька з сином у місті Добропілля, хлопець стає сиротою. Тетяна Вікторівна не змогла пройти повз горя та сліз дитини. Зараз Олександр вступив до Кропивницького Центральноукраїнського національного технічного університету.

З початку створення прийомної сім'ї, родина мешкала у місті Добропілля у квартирі та на вихідні й канікули виїжджали на дачу біля річки, де мати прищеплювала дітям любов до праці. Та з початком

повномасштабного вторгнення родина була вимушена у 2022 році покинути рідну домівку та евакуюватися в більш безпечне місце на території України. Чоловік Тетяни Вікторівни – Андрій, не зміг залишитися осторонь війни та пішов захищати рідну землю. Наразі весь тягар сімейного побуту несе на своїх плечах тендітна жінка, мати-вихователька. В родині є свої традиції: всі все роблять разом: і готують, і прибирають, й допомагають один одному. Навіть ремонт роблять самі. Дні народження та сімейні свята проходять в родині дуже весело та завжди святково, адже важливо пам'ятати ці дати й вітати кожного члена родини. Саме ці позитивні емоції дарують дітям віру в те, що «Все буде Україна!»

Тетяна Вікторівна вважає, що найголовніше дати дітям родинне тепло, гарне виховання та гідне життя.